

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 12 lipca 1920 r.,

uzupełniające rozporządzenie z dnia 20 października 1919 r. Dz. U. R. P. № 87, poz. 474, wydane celem wykonania ustawy z dnia 11 lipca 1919 r. (Dz. P. P. P. № 59, poz. 357), normującej stosunki służbowe funkcjonarjuszów państwowych podczas pełnienia służby wojskowej.

Na czas nadzwyczajnej potrzeby wojskowej uzupełnia się postanowienia rozporządzenia z dnia 20 października 1919 r. (Dz. U. R. P. № 87, poz. 474), jak następuje:

Postanowienia wstępne.

Wszystkich funkcjonarjuszów i pracowników państwowych, którzy wstąpili jako ochotnicy do armji w myśl wezwania Rady Obrony Państwa z dnia 3 lipca 1920 r. („Monitor Polski“ z dnia 5 lipca № 148), uważać należy za funkcjonarjuszów państwowych w rozumieniu ustawy z dnia 11 lipca 1919 r. (Dz. P. P. P. № 59, poz. 357) bez względu na to, czy pełnią czynności urzędowe na podstawie nominacji, czy też na podstawie umowy (pracownicy kontraktowi), a także czy są funkcjonarjuszami etatowymi, czy pozaetatowymi, stałymi czy prowizorycznymi.

Do art. 8 i 9.

Wszelkim funkcjonarjuszom i pracownikom państwowym, którzy wstąpili jako ochotnicy do armji w myśl wezwania Rady Obrony Państwa z dnia 3 lipca 1920 r. („Monitor Polski“ z dnia 5 lipca 1920 r. № 148), należy udzielić urlopów na czas pełnienia ochotniczej służby wojskowej i stosować do nich wszystkie postanowienia art. 7 ustawy z dnia 11 lipca 1919 r. (Dz. P. P. P. № 59, poz. 357) i rozporządzenia Rady Ministrów do tego artykułu z dnia 20 października 1919 r. (Dz. U. R. P. № 87, poz. 474).

Odmówić urlopów można tylko w tym wypadku, jeżeli funkcjonarjusz lub pracownik jest ze względów służbowych nieodzowny na swem stanowisku w cywilnej służbie państwowej.

Prezydent Ministrów:

W. Grabski